

ДИПЛОМ ЦК ЛКСМУ — «ЛОКОМОТИВУ»

Цією високою нагородою вінницький стадіон відзначений за високу підготовку до проведення республіканського фіналу «Ширяного м'яча», за чітку і вродливу організацію церемонії його відкриття і закриття, матчів юних футболістів.

Такої ж відзнаки удостоєний і директор «Локомотиву» Г. Д. Петровський.

Орієнтовні склади команд

«НИВА»

Начальник команди
Г. М. КУШНІР †

Старший тренер,
майстер спорту СРСР
Ю. Г. ШКОЛЬНИКОВ

Тренер
А. М. ШИДЛОВСЬКИЙ

1. А. Бабенко
2. А. Белоусов
3. І. Лисик
4. С. Руденко
5. І. Вишневський
6. П. Касанов
7. І. Паламар
8. В. Тищенко
9. С. Шевченко
10. Ю. Савенко
11. О. Мокшак

«ЗАКАРПАТТЯ»

Начальник команди
заслужений тренер УРСР
М. С. КУЗНЕЦОВ

Старший тренер,
майстер спорту СРСР
І. Д. ШАНДОР

Тренер
С. Ф. ВОЙТКО

1. Є. Майорош
2. М. Кобацій
3. Ю. Мальцев
4. І. Улінець
5. І. Шангін
6. М. Іваніца
7. М. Ловська
8. Я. Медвідь
9. П. Микулавінець
10. Є. Лавринц
11. І. Погоріляк

Остаточні склади команд будуть оголошені диктором стадіону перед початком матчу.

Слідуюча гра на стадіоні «Локомотив» 17 серпня в середу «Нива» прийматиме команду СКА Одеси.

31

липня 1983 року

Неділя

ФУТБОЛ

«НИВА»
(Вінниця)

«Закарпаття»
(Ужгород)

Початок о 18 годині

Першість СРСР

Друга ліга

Шоста зона

83

Сьогодні зустрічаються

«Нива» Вц — «Закарпаття»
«Авангард» — «Маяк»
«Торпедо» — «Фрунзенець»
«Нива» Бри. — «Десна»
СКА К — «Судобудівник»
«Дніпро» — СКА Од.
«Зірка» — «Кристал»
«Кривбас» — «Атлантика»
«Металург» — «Океан»
«Спартак» — «Прикарпаття»
«Поділля» — «Буковина»
«Шахтар» — «Новатор»
Знайтемце: суперники «Ниви»
«Закарпаття» (Ужгород)

Попередниця команди майстрів другої ліги класу «А» «Закарпаття» — команда «Спартак» (відома потім під назвами «Верховина» і «Торпедо»). Створена вона в 1946 році і тоді ж вилучилася в розіграші першої зони СРСР. Перемігши всіх суперників своєї зони, команда нібито мала вийти на їх полі — 2:2), угороборці стали її переможцями. У фінальній півульі, закарпатці виграли, причому з великим рахунком в ОБО Києва — 4:1, «Більшовиків» (Запоріжжя) — 7:1, «Дзержинців» (Харків) — 5:1 й завоювали звання чемпіона України. А далі взяли участь у турнірі, що давав право виступати в першості СРСР серед команд майстрів. В алма-атинського «Динамо» закарпатці виграли з рахунком 2:0, в ОБО Мінська — 3:1, а «Крипа Рад» із Тбілісі перемогли з результатом 6:1 й здобули путівку до другої групи команд майстрів (прирівнюються до нинішньої першої ліги).

Того ж року угороборці стали авторами ще однієї сенсації. В матчі на Кубок СРСР вони здолали ленинградське «Динамо» — одну з найсильніших на той час в Україні команд. А згодом у столиці республіки виграли з рахунком 1:0 в динамівці Києва.

Аж до 1949 року, включно, спартаківці із Закарпаття виступали в другій групі. А потім, після реорганізації в першості України, зміня умов котрої від України в другій групі мала право виступати лише одна команда республіки, угороборські футболісти знову повернулися до розіграшу республіканського чемпіонату. Тоді ж, в сезоні-50, вони стали не лише переможцями, а й завоювали Кубок УРСР.

З 1953-го, після ще одного чемпіонського титулу республіканського масштабу, закарпатські футболісти влучили в розіграш першості класу «Б» серед команд майстрів. На той час в складі «Спартаків» виступали такі гравці, як Ю. Лавров, І. Фабан, Д. Товт, Е. Юст, М. Михайліца, М. Кован, З. Сегаєвський, Ю. Грubic, В. Геднічак, В. Гало, Й. Беца, Ф. Ванцел, І. Мозер, З. Бренко, І. Осуський, Т. Попович. Опісля чимало з них успішно грало в складі киявського та миколаївського «Динамо», донецького «Шахтаря», одеського «Чорноморця» та в інших командах.

Взагалі «Закарпаття» мало радянського футболу багатьох гарних майстрів ширяного м'яча. В збірній СРСР виступали його вихованці Й. Беца, І. Мозер, Й. Сабо, Ф. Мевіш, С. Рещіно, М. Форман. Звання заслужених майстрів СРСР удостоїли М. Михайліца, Й. Сабо, В. Турчаніч, С. Рещіно, М. Форман, заслужені тренерами М. Кован, І. Сєкеч, Й. Беца, Е. Кєслєр, Е. Юст та інші.

Хоч і щедрий закарпатський край на футбольні таланти, але, розвінчуючи, вони, як правило, в чому не затримувалися, і переходили грати в інші команди. А місцевий колектив впродовж усіх часів

виступав не досить вдало. Найвище його досягнення (команда називалась тоді «Говерлюк» — Друге місце в українській зоні першості СРСР серед команд другої ліги в 1972 році.

Тоді «Закарпаття» також нічим себе не проявило. Зате нинішній чемпіонат команда розпочала бойовитіше. І видно, що не проти навіть втрутитися в боротьбу за місце в першій п'ятірці.

СТОРИНКА З АРХІВУ

Згадаємо історію вінінського футболу.

Рік 1963-й тоді вінінський «Локомотив» виступав у першій зоні. А всього у ній виборувало знання найсильнішої двадцятки команд.

Стабільно провели той сезон подільські залізничники. Із тридцяти восьми матчів вони виграли двадцять п'ять, десять звели нічию і лише в трьох зазнали поразки. У ворота суперників наші діячки провели 58 м'ячів, а в свої пропустили 22. З чудового рівня — плюс 36, а до 60 очок в активі вінінський «Локомотив» став переможцем своєї зони.

Рік 1964-й підтвердив свою високу репутацию залізничники із міста над Бугем і того сезону. Виступали на цей раз у другій зоні, де всього нараховувалося шістнадцять команд.

Тридцять ігор зіграли тоді вінінчані. І в шістнадцяти з них святкували перемогу, в дев'яти поділили із суперниками по очку, програли в п'яти.

Сорок разів влучали у ворота суперників футболісти «Локомотиву». В свої пропустили сімнадцять голів. Набравши сорок одне очко вінінчані знову стали переможцями своєї зони.

ЧЕРЕЗ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ ЛІТ

Немогавно, як ми знаєте, у Вініні проходили республіканський фінал розіграшу на приз клубу ЦК ВЛКСМ «Шіпрівний м'яч». Серед його почесних гостей знаходилися і ветерани радянського спорту Миклає Михайлович Гонтарєво — відомий у минулому футболіст киявського «Динамо», учасник «матчу смерті», Микола Миколайович Валєвич — голова республіканської суддівської колєгії по футболу, арбітр Всесоюзної та міжнародної категорій, заслужений тренер УРСР Володимир Антонович Ханєно — суддя Всесоюзної категорії із Львова, Володимир Петрович Горбунцов — член федеративної федерації України, заступник голови республіканської секції дитячо-юнацького футболу.

Останнього особливо схвилювала зустріч із нацим містом. Як відома, В. П. Горбунов в минулому футболіст також вінінський, як і ПЦК, а востанього та вільського СКА. Закінчивши грати він переїшов на тренерську роботу.

І, мабуть, не буде цілком дивлятися всім, у 1953 році, тобто тоді, коли вінінський «Локомотив» дебютував у розіграші серед команд майстрів, разом з Вініном діїливі його тринувачі і Володимир Горбунцов.

Через хворобу Володимир Петрович згодом згадуваний був розставати з тренерською діяльністю. Але з футболем не розлучився. І для його розвитку в республіці довелося знайти.

Зстріч із Вінінцєю у Горбунцова була хвилиною. І особливо із ставлоком «Локомотив», а вкінці тим часом команди двадцятип'ятилітньої давності. Іі фоторобот Михайлом Петровичем, котрий нігні на тренерській роботі, а його вихованцями і, переваги, численними футболістами шанувальниками Вінінці.